

CENACOLE DE RUGĂCIUNE

*pentru a invoca
reconcilierea*

Nr. 6

iunie

2009

Surorile lui Isus Răscumpărătorul,

Onești - Slănic Moldova

„CRED CA ADORAȚIA

ESTE OPERA CEA MAI

FOLOSITOARE ÎN LUME”

În epoca noastră caracterizată de viteză și de eficiență, de o activitate frenetică în care omul aleargă în urma timpului și este continuu depășit de evenimentele și de schimbările rapide, poate să pară anacronism să vorbești despre simțul transcendenței, al contemplației și al adorației. Totuși de acestea omul are mai multă nevoie, este o necesitate urgentă pe care din păcate deseori caută să o satisfacă cu experiențe devastatoare.

Dar Biserica nu renunță să vorbească de Isus Cristos singurul Răscumpărător care a asigurat prezența Sa în toate zilele până la sfârșitul lumii. El se face prezent mai ales în sacramentul altarului, sub semnul pâinii și al vinului consacrate și, conștientă de a avea în Euharistie comoara sa inestimabilă, Biserica nu va putea niciodată să renunțe la a o înconjura cu devoțiunea care îi este datorată, adică adorația.

Este o valoare specifică Familiei noastre Religioase încă de la originile sale. Fondatoarea Victorine Le Dieu, o trăia cu intensitate și îndemna să fie primul scop pentru toți aceia care aveau la spiritualitatea sa.

Pe urmele sale să intensificăm rugăciunea noastră de adorație în fața Celui care este Domnul timpului și al istoriei și care a implantat cortul său în mijlocul oamenilor pentru a-i educa să stea cu Dumnezeu. Credința care în mulți pare să nu mai aibă consistență sau incizie asupra vieții, este totuși un foc care ținut aprins în inima câtorva, poate încă să aprindă întreaga lume.

"BUCURĂȚI-VĂ CU MINE"

EXPUNEREA SF. SACRAMENT

- ◆ Cântec

RUGĂCIUNE DE INTRODUCERE

Doamne Isuse, Tu ești cu noi viu și real în Euharistie:

mărește-ne credința.

Dă-ne, Doamne, o credință care știe să iubească.

Tu care ne privești, ne ascuți, ne vorbești:

luminează-ne mintea.

Doamne, iubirea Ta să ne încălzească inima

ca să Te iubim mai mult.

Prezența Ta să ne atragă, să ne cuprindă, să ne cucerească:

Doamne, dă-ne o credință mai mare și mai vie.

Să ne rugăm:

O, Doamne, Dumnezeu nostru, dezvăluie-ne misterul rugăciunii lui Cristos, fratele și răscumpărătorul nostru și dăruiește-ne Duhul Tău ca să te putem invoca cu încredere și perseverență și să creștem în experiența iubirii Tale. Tu care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

(J. H. NEWMAN)

❖ SĂ STĂM ÎN PREZENȚA TA

1. Nu este ușor să trăim în mod deplin timpul de adorație. Nu este ușor să știm să stăm în fața lui Dumnezeu. El este acum prezent, dar...unde este gândul nostru în acest moment?

2. După ce omul a păcătuit, Dumnezeu a făcut să răsună vocea sa și s-a pus în căutarea omului care se pierduse în absurda și înșelătoare pretenție de a deveni ca și Dumnezeu: „Adam unde ești?”. Din acel moment Dumnezeu nu a încetat de a-l căuta pe om, chiar și când acesta s-a ascuns dinaintea feței sale.

1. Până când nu ne lăsăm învăluiți de Iubirea Sa, este prezentă în noi teama, dorința de a scăpa, de a evada din fața lui Dumnezeu.

2. Suntem aici pentru a descoperi puterea Iubirii lui Dumnezeu. Cristos cu adevărat prezent în misterul euharistic, reafirmă voința lui Dumnezeu care are grijă de noi, ca și Bunul Păstor ce caută oița pierdută.

1. Dumnezeu ne caută mai mult decât putem noi să-l căutam, nu ne lasă să pierim din cauza mizeriei noastre, trimite asupra noastră privirea sa și vine la noi pentru a ne umple cu bucuria Sa. El este ca un izvor pe care-l caută cel însetat.

2. Scriitorul Blaise Pascal pune pe buzele lui Dumnezeu aceste cuvinte: "Tu nu m-ai fi căutat dacă nu m-ai fi găsit deja". Da, Dumnezeu este cel care ia inițiativă în căutarea noastră. Adorația noastră, deci, nu este altceva decât un răspuns, un răspuns la Iubirea Sa.

1. „În aceasta constă iubirea: nu l-am iubit noi mai întâi pe Dumnezeu, dar este El care ne-a iubit... Dumnezeu ne-a iubit cel dintâi...” (1 In 4, 10.19): A adora înseamnă deci, să fim conștienți că mai întâi de toate Dumnezeu este aici și ne-a iubit de mai înainte.

2. Trebuie să recunoaștem că suntem așteptați, doriți și iubiți. Într-adevăr fiecare dintre noi poate spune despre sine: "Cât sunt de prețios în ochii lui Dumnezeu!". Cu o fidelitate de nezdruncinat El continuă să ne manifeste Iubirea Sa prin Euharistie.

1. Dăruiește-ne atunci Doamne, ochi capabili de a te vedea; dă-ne o inimă înțeleaptă pentru a te recunoaște, dăruiește-ne capacitatea de a înțelege cât de importanți suntem pentru tine! Cât ne iubești! Cât suntem de prețioși în ochii Tăi, Doamne!

❖ Psalmul 22

Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște pe pășuni verzi, și mă conduce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul. Mă călăuzește pe cărări drepte, de dragul numelui său.

Refr: Domnul mă conduce la ape de odihnă.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morții,
nu mă tem de nici un rău, căci tu ești cu mine,
toiagul și nuiua ta mă mângâie.

Refr: Domnul este cu mine și mă mângâie

Tu pregătești masă pentru mine în fața dușmanilor mei,
îmi ungi capul cu untdelemn
și paharul meu e plin de se revarsă.

Refr: Domnul pregătește masă pentru mine

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele
și voi locui în casa Domnului
până la sfârșitul zilelor mele.

Refr: Până la sfârșitul zilelor mele voi locui în casa Ta

Din Evanghelia după Sfântul Luca (1, 39-56)

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”.

Atunci le-a spus această parabolă: „Cine dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută până când o găsește? Iar când o găsește, o pune pe umerii săi bucurându-se și, venind acasă, îi cheamă pe prieteni și pe vecini spunându-le: „Bucurați-vă împreună cu mine pentru că mi-am găsit oaia pierdută!” Vă spun că tot așa, va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește,

decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de convertire.

Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde una dintre ele, nu aprinde lumina și mătură casa și caută cu grijă până o găsește? Iar când o găsește, își cheamă prietenele și vecinele spunându-le: „Bucurați vă împreună cu mine pentru că am găsit drahma pe care o pierdusem!”

Tot așa, vă spun, va fi mai mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se convertește”.

CUVÂNTUL DEVINE RUGĂCIUNE

Doamne, cât de mult iubești tu pe omul pe care l-ai răscumpărat prin sângele tău! Tu toate le învălui cu iubirea ta care toate le șterge, toate le uită, care acoperă în milostivire orice păcătos căit. Doamne, tu nu disprețuiești nici o făptură. Tu te bucuri de poporul tău cu o inimă îndrăgostită. Tu iubești fiecare creatură a ta și te bucuri de ea așa cum mirele se bucură de mireasa sa.

Cum aș putea așadar eu să mă disprețuiesc sau să disprețuiesc vreuna din creaturile tale? Inima mea este atinsă ori de câte ori aud că tu îmi spui că mă iubești pentru că de nimic altceva nu am mai mare nevoie decât de a mă simți acceptat, iubit așa cum sunt. Chiar dacă oamenii pun condiții afecțiunii lor și măresc mereu standardele de performanță, Tu mă iubești așa cum sunt, cu limitele și defectele mele. Mă iubești nu pentru ceea ce sunt, pentru virtuțile mele, dar pentru că tu ești un Dumnezeu al iubirii, o inimă de tată și mamă care nu poate uita de copil, oricum ar fi el. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că în tine îmi găsesc plăcerea. Îți mulțumesc pentru că în tine îmi găsesc identitatea și împlinirea. Cum ar putea să-mi fie frică de tine, Dumnezeu care te-ai coborât pe pământ și acum te-ai ascuns în ostia de pe altar? Cum aș putea să nu-ți dăruiesc inima mea ție, care ești atât de blând și vrednic de atâta iubire?

Cântec:

DIN ENCICLICA „SPE SALVI”

Nu știința îl răscumpără pe om. Omul este răscumpărat prin iubire. Acest lucru este valabil deja în domeniul pur intralumesec. Atunci când unul are în viața sa experiența unei mari iubiri, acela este un moment de "răscumpărare" care dă sens nou vieții sale. Dar foarte repede el își va da seama și de faptul că iubirea dăruită lui nu rezolvă, singură, problema vieții sale. Este o iubire care rămâne fragilă. Poate să fie distrusă de moarte. Ființa umană are nevoie de iubirea necondiționată. Are nevoie de acea certitudine care îl face să spună: "Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimile, nici adâncurile și nici vreo altă creatură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru" (*Rom 8,38-39*). Dacă există această iubire absolută cu certitudinea ei absolută, atunci - numai atunci - omul este "răscumpărat", orice i s-ar întâmpla într-un caz particular. Aceasta se așteaptă, când spunem: Isus Cristos ne-a "răscumpărat". Prin intermediul Lui am devenit siguri de Dumnezeu - de un Dumnezeu care nu constituie o îndepărtată "primă cauză" a lumii, pentru că Fiul său unul născut s-a făcut om și despre El fiecare poate spune: "Trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pentru mine" (*Gal 2,20*).

În acest sens este adevărat că cine nu-l cunoaște pe Dumnezeu, chiar dacă are multiple speranțe, în fond este fără speranță, fără marea speranță care susține toată viața (cf. *Ef 2,12*). Adevărata, marea speranță a omului, care rezistă în pofida tuturor dezamăgirilor, poate să fie numai Dumnezeu - Dumnezeul care ne-a iubit și ne iubește încă "până la sfârșit", "până la împlinirea deplină" (cf. *In 13,1 și 19,30*).

CU VICTORINE SĂ ACLAMĂM

Lui Dumnezeu singur trebuie să-i dăm slavă, pe El singur trebuie să-l iubim, numai pentru El trebuie să ne jertfim, El singur ne dă mântuirea. El este începutul, el singur țelul suprem. El singur ne dă ziua pentru el singur faptele și iubirea.

Slavă numai lui Dumnezeu! Să-i fim recunoscători!

El este Tatăl nostru și cere toată iubirea noastră.

Slavă Tatălui, slavă fără încetare Fiului său unul născut și Duhului iubirii! Numele lor să fie de trei ori binecuvântat. Doamne vie împărăția ta! Ca eu să trăiesc pentru a te binecuvânta și să mă jertfesc în tine pentru veșnicie. Doamne vie împărăția ta!

Cântec

SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ

Să ne deschidem inima către Dumnezeu, încrezându-ne în El în tot și în toate. La fel ca Păstorul atent la turma sa să ne conducă pașii la pășuni abundente în fidelitatea Sa.

Să spunem împreună:

Ascultă-ne, o Doamne!

- Pentru că atentă la vocea Bunului Păstor, Biserica să trezească în oamenii atinși de indiferență și secularism, dorința de valori cu adevărat spirituale. Să ne rugăm.
- Pentru ca și în societatea noastră descreștinizată și departe de Dumnezeu, oamenii să se reîntoarcă și să recunoască în Cristos trimisul lui Dumnezeu care dorește să ducă pretutindeni mântuirea. Să ne rugăm.
- Pentru ca în orice colț al pământului dorința de pace să fie pe primul loc și toți oamenii să facă eforturi pentru o adevărată reconciliere între popoare. Să ne rugăm.
- Pentru ca toți creștinii, să trăiască în dreptate, solidaritate și dragoste. Să ne rugăm.
- Pentru ca mulți tineri să se decidă cu curaj în a-l urma pe Cel care este Bunul Păstor care și-a dat viața pentru noi. Să ne rugăm.
- Carisma de ispășire și reconciliere să continue să încolțească în multe inimi, mulți să o primească și să răspundă cu fidelitate la chemarea lui Dumnezeu atât în viața consacrată cât și ca membri ai Familiei Spirituale. Să ne rugăm.
- Pentru ca familiile să se deschidă la dialog și la respect reciproc și să domnească în mijlocul lor pacea, armonia și iubirea. Să ne rugăm.
- Pentru ca cei care suferă să găsească în puterea credinței consolare și răbdare. Să ne rugăm.

Rugăciune – prin mijlocirea Victorinei.

Noi te laudăm și te binecuvântăm,
Doamne Isuse, pentru că ne-ai răscumpărat.
Te laudăm și te binecuvântăm pentru că ai dăruit Bisericii pe Victorine Le Dieu și ai făcut-o apostol plin de zel al Ispășirii și al Împăcării.
Ea atrasă de iubirea ta infinită pe care ne-ai arătat-o în Euharistie,
Ți-a consacrat întreaga sa viață, pe sine însăși,
pentru a colabora cu Tine „Unicul Ispășitor” la opera răscumpărării
și spre a conduce pe orice om la Unitatea Treimii.
Te laudăm și te binecuvântăm pentru că ai dăruit timpului nostru această spiritualitate.
Dăruiește-ne Duhul Tău pentru ca să putem primi acest dar și ca să colaborăm în concret la opera de împăcare atât de necesară pentru Biserică și pentru lume. Amin.

Tatăl nostru

SĂ NE RUGĂM:

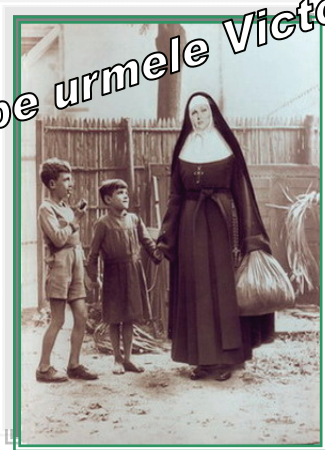
Doamne Isuse, Bunele Păstor ești pășune pentru credincioșii tăi; ghid sigur și drum de viață, fă-ne capabili să recunoaștem vocea ta, să simțim căldura prezenței tale care ne învăluie chiar și când drumul devine strâmt, nepracticabil și întunericul adânc și nesfârșit.

Urmându-te fără frică vom ajunge la pășuni verzi, la izvoarele proaspete din casa ta unde ne faci să bem și să ne odihnim în vecii vecilor. Amin.

Cântec pentru repunerea Sf. Sacrament.

Cântec sau rugăciune la Sf. Fecioară Maria.

pe urmele Victorinei

În bicentenarul nașterii sale 1809 - 2009

Victorine Le Dieu cine este ?

Victorine Le Dieu ; o viață al cărei mesaj a străbătut hotarele timpului și spațiului și care se distinge în angajarea concretă a tuturor acelor care l-au primit și care-l întrupează cu fidelitate în existența cotidiană.

Dar... care este darul de har pe care Duhul l-a trezit în inima ei ?

Să parcurgem în fugă evenimentele mai semnificative ale existenței sale din care a izvorât acel ideal de viață ce a lăsat urme de neșters în istoria ei și a noastră.

Victorine se naște la Avranches, în Franța, la 22 mai 1809. este imediat după revoluția care a zguduit profund națiunea și a dus la consecințe inevitabile: indiferență religioasă, anticlericalism, societate dezorganizată, suflete tulburate, copii părăsiți, ură violentă, teroare, dispreț... o întreagă gamă de situații care o solicită direct și imediat.

Intr-o ascultare profundă de Acela care o cheamă, intuiește care trebuie să fie răspunsul său: să colaboreze cu Cristos la opera de răscumpărare.

În scrierile sale autobiografice notează. "Atracția spre retragerea absolută devenea tot mai puternică, dar, înțelegând și trebuința de a avea adevărați misionari în țările care se consideră civilizate, de a avea case pentru a primi sau ocroti, cel puțin pentru un timp, sărmăne suflete decăzute, sau în pericol pe marea acestei lumi, în fața unor scandaluri mereu mai mari, am simțit nevoia unei imense ispășiri".

A ispăși, a împăca, a reface unitatea în iubire, a sluji cu suflet umil pe frați, în special pe cei loviți de păcat, de marginalizare, de sărăcie, a adora pe Cristos în Euharistie, deven marile valori pentru care își angajează întreaga ei existență.

Dificultăți de tot felul, neînțelegeri continue, așteptări îndelungi, răspunsuri dezamăgitoare, refuzuri inexplicabile întrețes fără încetare drumul său, dar ea nu se descurajează. Poartă în inimă un mare ideal pentru care merită să se zbată, să învingă obstacolele, să riște, să-și dea viața.

"Tată slujitoarea Domnului. Fiat!" este refrenul obișnuit care bate ritmul drumului ei, bătaia inimii ei unde palpită puternic o singură dorință: "A lucra cu Isus Răscumpărătorul și Maica Reconciliatoare pentru mântuirea lumii".

Euharistia este centrul vieții sale, este punctul constant de referință ce dă sens idealului său, este sacramentul iubirii lui Dumnezeu care reface unitatea a tot ce este frânt, rănit, zdrobit... din celebrarea și adorarea acestui mister de iubire, Victorine își trage puterea pentru misiunea sa în Biserică și în lume.

"Isus este singurul și adevăratul răscumpărător". Prin El, cu El omenirea întreagă este readusă la Tatăl, în puterea Duhului Sfânt.

La 15 ianuarie 1863, Victorine obține o audiență particulară la Papa Pius al IX – lea, care aprobă nașterea unei noi familii religioase: Congregația Surorilor lui Isus Răscumpărătorul. Victorine își trăiește ultimii ani de viață la Roma, unde la 26 octombrie 1884 își încheie existența pământească spre a continua, așa cum ea însăși spunea, adorația perpetuă în cer.

Idealul Victorinei are orizonturi vaste: ea vrea ca la el să participe toți aceia care, în diferite stări de viață, sunt chemați de Duhul Sfânt să împărtășească acest dar în Biserică:

“Gândul meu și dorințele mele aparțin tuturor în toate locurile... este un har pe care Domnul îl acordă în aceste timpuri din urmă care au mai mult ca oricând nevoie de ispășire și răscumpărare”.